

Arrest

nr. 234 083 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2020 werd verzoekers aanwezigheid in het Rijk vastgesteld naar aanleiding van een politiecontrole in een drankgelegheid.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 1 maart 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 1/3/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Hij verklaart een familielid in België te hebben, maar de band met deze persoon is niet duidelijk (hij kent zelfs zijn adres niet).

Dit familielid maakt geen deel uit van het kerngezin. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de verwijdering naar zijn land van herkomst en hij dus niet nuttig een beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG).

Zijn betoog luidt als volgt:

“a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

De beslissing van verwerende partij heeft een gebrek aan motivering, waardoor men de zorgvuldigheidsverplichting schendt (zie infra).

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit eerder een bevel gekregen om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, hetgeen in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Hij is sedert 1 week op Belgisch grondgebied. Hij was opgepakt in de Turkse gemeenschap waar hij advies en informatie vroeg om de nodige stappen te ondernemen. Hij was dan ook van plan om asiel aan te vragen gelet op de situatie in Turkije.

Het is niet redelijk om een beslissing te nemen om het grondgebied te verlaten (met vasthouding) zonder verzoeker de kans te geven vrijwillig de nodige stappen te ondernemen. Men had het dossier van verzoeker veel nauwkeuriger moeten behandelen en rekening moeten houden met ALLE elementen vooraleer men overging tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle aangehaalde elementen en hiernaar onderzoek te verrichten. Er dient onderzocht te worden of verzoeker wel in staat zou zijn om te reizen of om terug te keren.

Deze elementen werden door verwerende partij nooit onderzocht alvorens hem op te sluiten en alvorens een beslissing te nemen.

De terugkeer naar Turkije moet onderzocht worden in het licht van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Men heeft nagelaten de actuele situatie in Turkije te onderzoeken.

Men had tot de vaststelling gekomen dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren.

Verzoeker was van plan om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de bevoegde diensten. Hier wordt niet op teruggekomen in de bestreden beslissing. Dit doet vragen rijzen bij het verhoor dat heeft plaatsgevonden.

Ook blijkt uit de beslissing niet dat er onderzoek werd gevoerd naar de situatie in zijn land van herkomst m.n. Turkije.

Uit bovenvermelde elementen volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht behelst ook de plicht om in feite een correcte uiteenzetting te geven en geen elementen in de beslissing op te nemen die niet stroken met de werkelijkheid!

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing

van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing duidelijk niet kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 01.03.2020 door de politie. De werkelijke inhoud van deze vragenlijst kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van de terugkeerrichtlijn.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd

werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

b) Artikel 3 EVRM – verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of straffen

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn geboorteland. Hij is ook van plan om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de bevoegde diensten.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM gelet op zijn precaire situatie.

Verzoeker heeft in België een veilig onderkomen. Indien hij dient terug te keren, zal verzoeker blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM.

Dat verwerende partij derhalve ernstig in gebreke is gebleven om de kern van artikel 3 EVRM in dit dossier te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat men een beslissing neemt. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Dat een terugkeer naar Turkije onmogelijk is voor verzoeker gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM.

Ondanks zijn intentie om een verzoek tot internationale bescherming te richten aan de bevoegde diensten, deed verzoeker dit tot op heden nog niet. Hij wenst dit verzoek en deze procedure in alle vrijheid en met alle rechten van dien te voeren.

Gelet op zijn kort verblijf in België, zal hij trachten nog enkele documenten te bekomen, dewelke moeilijk te verkrijgen zijn vanuit een gesloten centrum (hier opgesloten met het oog op repatriëring).

c) Schending van de Europese Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven)

Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit een eerder bevel ontvangen, noch eerder begeleiding of steun gekregen met het oog op een eventuele terugkeer om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijdering van vreemdelingen.

Zoals eerder gesteld, ontving verzoeker nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten. Men heeft hem nu ook niet de kans geboden om vrijwillig een einde te maken aan zijn illegaal verblijf en terug te keren naar Turkije, noch de kans geboden om zijn verzoek tot internationale bescherming te richten tot de bevoegde diensten.

Men heeft verzoeker in de illegaliteit aangetroffen en hem onmiddellijk overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

Bovendien wordt er in de beslissing geen melding gemaakt van een eerder afgeleverd bevel. Er werd hem nooit eerder de mogelijkheid voor vrijwillige terugkeer geboden.

Indien verzoeker naar behoren was gehoord, had men kennis kunnen nemen van het feit dat hij een verzoek tot internationale bescherming wenste in te dienen en hiervoor in zijn 'Turkse' gemeenschap om raad vroeg over de te nemen stappen en procedures.

Verzoeker verklaarde volgens de beslissing dat hij sinds 1 week in België was. Hij was zinnens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Dit moet binnen de 8 werkdagen na binnenkomst. Gezien hij zich nog maar 1 week op Belgisch grondgebied bevond, had hij nog minstens 3 werkdagen om zich op het CGVS te melden. Hij werd opgepakt op een zondag en had dan ook nog enkele dagen tijd om zich tot het CGVS te richten.

Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de terugkeerrichtlijn die voorschrijft dat het voor betrokkene mogelijk moet worden gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren. Hiervoor werd geen enkele termijn opgelegd om dit mogelijk te maken.

Tevens uitte verwerende partij een vrees voor onderduiken.

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- *Uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;*
- *Indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;*
- *Indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;*
- *Indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;*
- *Indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;*
- *Indien betrokkene zijn/zijn verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/zijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;*
- *Indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;*
- *Indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;*
- *Indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.*

Verzoeker voldoet NIET aan deze elementen, opgesomd in de lijst.

In casu zijn er geen objectieve en ernstige elementen aanwezig die een opsluiting verantwoorden.

Voorts moet verwerende partij ook steeds het subsidiariteitsprincipe respecteren. Met andere woorden moet uit de beslissing blijken of de overheid onderzocht heeft of er geen andere minder dwingende (maar voldoende) maatregelen mogelijk zijn om de vreemdeling terug naar de grens te leiden.

Artikelen 74/14, §2 Vw en 110quaterdecies Verblijfsbesluit vernoemen als ‘andere afdoende maar minder dwingende maatregelen’:

- *de meldingsplicht,*
- *de financiële waarborg en*
- *het afgeven van identiteitsdocumenten.*

De omzendbrief van 10 juni 2011 werd dan ook niet gerespecteerd. Daarin wordt voorzien dat de gemeente de betrokken vreemdeling verschillende keren moet uitnodigen om hem te informeren over de gevolgen van het betekende uitwijzingsbevel alvorens mag overgegaan worden tot detentie.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er werd onderzocht of nagegaan of minder dwingende maatregelen onderzocht zijn.

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!”

3.3.2.1. In de mate dat het de bedoeling is van verzoeker om aan te voeren dat de formele motiveringsplicht werd geschonden – verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting immers naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) – kan het volstaan op te merken dat de motieven in rechte en in feite die aan de basis liggen van de bestreden beslissing eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. De aangegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden geduïd dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of hij wel in staat is om te reizen en of hij naar Turkije kan terugkeren. Er dient evenwel te worden gesteld dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen aanwijzingen waren dat verzoeker niet zou kunnen reizen of dat de situatie in Turkije een belemmering zou kunnen vormen voor zijn terugkeer. Verzoeker verklaarde immers toen hem op 1 maart 2020 werd gevraagd waarom hij in België was, dat hij “op bezoek” was en lichtte toe dat familieleden in het Rijk wonen. Hij stelde tevens geen ziekte te hebben die een hinderpaal vormde om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakte op 1 maart 2020 dus geen gewag van enig probleem in zijn land van herkomst of van enige medische problematiek. Het is, in deze omstandigheden, dan ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen bijkomend onderzoek doorvoerde met betrekking tot de mogelijkheid van verzoeker om terug te keren naar Turkije.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.2.3. Gelet op het voorgaande kan evenmin worden gesteld dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.2.5. De Raad stelt verder vast dat verzoeker bij een later gehoor, op 3 maart 2020, verklaarde toch te overwegen om, na zijn advocaat te hebben gesproken, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ter terechtzitting, op 16 maart 2020, blijkt dat verzoeker nog steeds niet overging tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Indien verzoeker – die wordt bijgestaan door een advocaat die hem raad kan geven – werkelijk vreest dat hij in Turkije zal worden vervolgd of dat hij er een reëel risico loopt op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan kan worden verwacht dat hij gebruik maakt van de mogelijkheid die hem wordt geboden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het feit dat verzoeker dit, zonder enige aanvaardbare verantwoording, niet doet laat de Raad slechts toe te concluderen dat hij zelf niet overtuigd is van het feit dat hij niet naar Turkije zou kunnen terugkeren omdat hij er incorrect zou worden behandeld of omdat de Turkse autoriteiten niet bij machte zijn om hem bescherming te bieden. De Raad benadrukt verder dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker in ieder geval dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker brengt geen enkel stuk aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij enig ernstig probleem heeft in Turkije. Hij gaf in een tweede gehoor aan te vrezen dat leden van een familie in Turkije hem willen vermoorden maar toont niet aan dat de Turkse autoriteiten geen passende bescherming kunnen bieden. In voorliggende zaak kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat verzoeker het slachtoffer zal worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

3.3.2.6. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen en dat hem de kans werd geboden de door hem dienstig geachte toelichtingen te verstrekken. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd miskend. Er moet daarnaast op worden gewezen dat niet blijkt op welke reglementaire bepaling verzoeker zich meent te kunnen baseren om te stellen dat de hoorplicht vereist dat aan de persoon die wordt gehoord voorafgaandelijk moet worden meegedeeld welke beslissing een bestuur overweegt te nemen.

3.3.2.7. Waar verzoeker verwijst naar de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG moet in eerste instantie worden gesteld dat hij nalaat te duiden welke precieze bepaling hij geschonden acht. Daarnaast moet worden aangegeven dat voormelde richtlijn reeds werd omgezet in het nationaal recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

3.3.2.8. Voor het overige kan de Raad enkel duiden dat artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet (cf. art 7.4 van richtlijn 2008/115/EG) de verweerder de mogelijkheid biedt om indien er een risico op onderduiken bestaat af te wijken van de regel dat bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn aan de betrokken vreemdeling dient te worden toegestaan om

vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing. Verweerder heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Hij heeft hierbij uiteengezet dat het risico op onderduiken (cf. artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet) onder meer kan worden afgeleid uit het feit dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden die belast zijn met het toezicht op de naleving van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en toegelicht dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze motivering incorrect is. Zijn argumentatie dat verweerder, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ook aan een vreemdeling aan wie een termijn werd toegekend om vrijwillig het land te verlaten een preventieve maatregel kan opleggen en dat er andere minder dwingende maatregelen mogelijk waren leidt niet tot de conclusie dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Verzoekers verwijzing naar een omzendbrief is verder niet nuttig, aangezien hierin niet kan worden afgeweken van een wettelijke bepaling.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,	voorzitter
dhr. T. VALGAERTS	toegevoegd griffier
De griffier,	De voorzitter,

T. VALGAERTS

G. DE BOECK